

[Poul Møller.]

fikseret og delvis under afvikling — vi har grundstigningsskyld til staten, der deler denne indtægt med amtet, og vi har endelig kapitalvindingsafgift. Jeg tror, at alle disse afgiftsformer på den samme bolig trænger til en dybtgående revision, så at disse boligafgifter samstemmes — hvis man overhovedet skal have nogen boligafgifter på et tidspunkt, hvor staten påtager sig opgaven med at støtte boligbyggeriet. Det er vist også indlysende, at selv de teoretiske fordele, som disse afgiftsformer har, opvejer hinanden. Grundstigningsskyld skulle eksempelvis efter teorien tilskynde til at sælge jord, der ikke er hensigtsmæssigt udnyttet, medens til gengæld kapitalvindingsafgiften efter sin teori vil modvirke salgstendensen. Om nogle af teorierne holder stik målt med livets tommestok, ved vi intet om. Men mit parti ved i hvert fald, at inden man kaster sig ud i et nyt forsøg med nye raffinerede boligskatter, bør man nedsætte en kommission, der når frem til en rimelig afgiftsform på dette område. Da en skærpet beskatning ikke i sig selv vil påvirke grundpriserne andet end i opadgående retning, vil vi altså foretrække en virkelig undersøgelse, inden regeringen lægger en ny fiasko til sine tidligere.

Regeringen har bebudet en ændring af jordlovgivningen. Den har valgt at præsentere forslaget i landbokommissionen og under et vist tavshedsslør, som skærpsynede journalister dog har været i stand til at gennemtrænge. Under forudsætning af, at bladens meddelelser om disse forslag er rigtige — og det synes så — betyder forslagene meget betydelige nye restriktioner for erhvervelse af landbrugsejendomme i Danmark. Dette kan måske være forståeligt på baggrund af fællesmarkedet, men når man tænker på landbrugserhvervets vanskeligheder, dets konkurrenceevne i fremtiden og den strukturændring i landbruget, der må foregå, hvis erhvervet vil overleve, er det ganske utilgiveligt at benytte denne situation til en lovgivning, som modvirker den jordfordeling og den strukturændring, som må til. Vi er alle interesserede i at bevare dansk jord på danske hænder. Det er ikke et mål, som landbrugsministeren har patent på, og hvis han i national indpakning vil føre radikal jordpolitik, mærker man

hensigten og bliver forstemt. Landets nationale interesse er selvfølgelig at stræbe imod at bevare dansk jord på danske hænder; men det er tillige landets interesse, at det danske landbrugserhverv i fremtiden kan give danske jordbrugere et udbytte, så det kan betale sig at dyrke Danmarks jord. Begge disse hensyn må tilgodeses, hvis opgaven skal løses i politisk samarbejde; vi ved, at det ikke derved bliver lettere. Alle-rede i foråret erklærede vi os imidlertid villige til at overveje problemet sammen med regeringen. Landbrugsministerens planer, der vil skrue udviklingen tilbage, er ingen indbydelse til et sådant samarbejde.

Det økonomiske forlig, vi sluttede i foråret, havde både et kortsigtet og et langsigtet perspektiv. Det korte sigte var omsætningsafgiftens virkning i dette finansår, statens udgiftsstop, begrænsningen af nye byggegangsætninger, overførelse af 500 mill. kr. fra statens rådighed til nationalbanken og optagelse af et præmieobligationslån.

Hvis disse foranstaltninger skal virke, er det nødvendigt, at de overholdes. Staten må først og fremmest overholde sine forpligtelser, hvis andre skal respektere forliget. Det er bekendt, at statsministeren har orienteret os om, at regeringen vil have svært ved at fastholde udgiftsrammen på 8.540 mill. kr., og man mener, at den bør forhøjes til omkring 8.620 mill. kr. Denne forhøjelse er man kommet til ved at tage forskellige udgiftsforøgelser, forskellige udgiftsposter, der viser sig at være højere end budgetteret.

Det er magtpåliggende for os at fremhæve, at tallet 8.540 mill. kr. er fremkommet som en følge af regeringens egne budgetsummer. Det var regeringens skøn og ikke vort. Vi har den bestemte opfattelse, at dette udgiftstal kan og bør holdes, ikke mindst af psykologiske grunde. Det giver staten 700 mill. kr. mere at råde over i dette finansår end i det, man netop har aflagt regnskab for. Det betyder, at statens forbrug kan stige med 8-9 pct. eller rundt regnet det samme, som borgernes forbrug er steget med i dette år. På et budget af denne størrelsesorden må der også være udgifter, som er budgetteret for højt — hvert års regnskabstal viser, at der lige så vel er uoverensstemmelser på denne led — og først en gennemgang af samtlige udgiftsposter vil kunne godtgøre,